

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 711

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

18 maig 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

El confusionisme actual

La nostra legislació de treball pateix d'un confusionisme espantós, que convindria destruir per a bé de tots. Tenim un Codi de Treball, promulgat durant la Dictadura, del qual no resta sinó la quarta part en vigència. Tenim una llei de Jurats Mixtos que restà fortament mutilada amb el canvi de règim, ja que en fou tret aquell conjunt de disposicions que tenien l'objectiu de relacionar uns organismes amb els altres i fer així obra de conjunt; llei que pateix encara el defecte de trobar-se suspesa en la seva part més important referent a la passivitat forçosa dels elements representatius en aquests Jurats. Es va promulgar una llei d'Associacions professionals, que no s'ha aplicat una sola vegada; ha restat des del dia del seu naixement perfectament inútil en els arxius grocs del paper oficial caigut en desús. I encara a Catalunya el problema s'agreuja ja que bona part de les organitzacions establertes pel règim autonòmic en aquest punt transcendental de la nostra Administració resten ara suspeses o no vigents i, per tant, fent un cent per cent més difícil la situació abans dita de confusionisme general.

¿Podem, doncs, seguir així gaire temps? L'actual Ministre de Treball, que és home jove però fortament preparat i innegablement ben orientat en aquests problemes, ha formulat un programa que, si es realitzés, vindria a posar fi al present estat de coses. Ell millor que ningú, pot conèixer la disbauxa que avui impera en el seu ram administratiu i ningú no és com ell autoritzat per a posar terme a la situació actual. I esperem que ben aviat hi haurà d'arribar, ja que no és de creure que en aquest punt el separin diferències ideològiques massa importants dels seus com-

panyes de Govern. Cal legislar novament sobre la major part d'aquests problemes i cal fer de la llei quelcom viu i aplicable a cada pas. Si tots els textos legals han de tenir la deguda claredat per a la seva aplicació, en cap branca de l'activitat no es deixa sentir com en la de Treball aquesta necessitat, ja que cap altra està avui de més actualitat i cap altra com aquesta ha d'ésser aprofitada per les classes més modestes de la societat.

Esperem, doncs, veure clarejar les coses en aquesta matèria. I esperem, encara més, que les lleis s'apliquin i es converteixin en la realitat de cada dia, car de lleis no en manquen i el que, en canvi, no veiem per cap costat és l'existència d'una política social ben orientada i digna d'aquest nom. Les lleis urgeixen; però si les lleis no han de constituir el marc jurídic de la vida pràctica, valen tant com no res. I ha de garantir que així no sigui una veritable política econòmico-social que apliqui les lleis, faci moure les institucions creades per aplicar-les i deixi trobar als que els necessiten com el pa de cada dia els beneficis de les seves disposicions.

La llei és la defensa del feble, deia un dia des de la trona de Notre-Dame de París aquell famós orador i home de ciència que es digué P. Lacordaire. Però si la llei no viu, si resta en l'arxiu dels records, ¿què n'hauré tret de la seva existència? Ens cal revisar tota la legislació de Treball, traient-la del confusionisme caòtic d'aquest moment; però en cal també aplicar les lleis i convertir-les en la substància de cada dia en la vida social. El contrari valdria tant com enganyar-nos nosaltres mateixos i, per tant, en perjudici nostre i de tota la societat.

QUARTA ASSEMBLEA D'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Actes del matí

Tal com estava anunciat, a dos quarts de vuit del matí, el Sr. Bisbe de Solsona, Excm. Sr. Dr. D. Valentí Comelles, es revestia per celebrar la Santa Missa. La Colegiata de Santa Maria, de Cervera, apareixia plena de gom a gom de fidels. Abans de la comunió, el Sr. Bisbe dirigí al poble una devotíssima i paternal plàtica preparatòria. S'acostaren a la Sagrada Taula més de tres-cents fidels, i cridà l'atenció el gran nombre d'homes que combregaren.

Amb un bon xic de retard, degut al temps plujós, que impedí la puntual arribada dels autocars que conduïen els assembleistes de moltes localitats d'arreu de Catalunya, tingué lloc l'acte d'inauguració de l'Assemblea. En el grandios porxo del pati de la Universitat es col·locà l'estrada presidencial i s'afilaren els bancs dels assistents, entre els quals abundava la concurrència femenina.

Per malaltia del Secretari general d'A. S. P. doctor Anton Grieria, el Vice-Secretari Sr. Pons donà lectura de les adhesions rebudes, entre elles la molt expressiva de l'Emm. Sr. Cardenal-Arquebisbe de Tarragona, les quals foren escoltades amb vives mostres de satisfacció. Després el Sr. Pons llegí la Memòria de l'actuació portada per A. S. P. des de l'Assemblea anterior, plena de dades interessants, demostratives de la vida cada cop més pletòrica que va adquirint l'Entitat.

A continuació féu ús de la paraula el President d'A. S. P. Dr. Joan Gaya, que amb dicció vibrant pronuncià un eloqüent discurs del qual els lectors trobaran l'extracte en aquestes planes.

En acabar el Sr. Gaya proposà els senyors següents per a constituir la Mesa de l'Assemblea: President, D. Ramon Vidal; Vice-Presidents, Sra. Mensa, vídua de Riu; Sr. Secanell, de Tàrraga, i senyor Ferrer, de Balaguer; i Secretaris els Srs. Lucaya i Serratí, de Cervera.

Per aclamació s'acceptà la proposta, i els designats passaren a ocupar els llocs que a cadascú corresponia, entre els aplaudiments de la concurrència.

El President de l'Assemblea Sr. Ramón Vidal, Gerent del Sindicat Agrícola de Cervera, ocupà la tribuna dels oradors i adreçà a l'Assemblea un ben meditat discurs sobre l'eficàcia pràctica de l'acció social catòlica. En aquesta breu ressenya es fa impossible sintetitzar la doctrina exposada pel Sr. Vidal, que procurarem donar amb més amplitud en altra oportunitat.

Duraven encara els aplaudiments atorgats al senyor Vidal quan s'aixecà el Sr. Bisbe per anunciar que era portador d'una especial benedicció de Sa Santetat per a l'Assemblea, els seus organitzadors i els assembleistes tots, la qual llegiria en finalitzar l'acte de la tarda. La concurrència dempeus tributà al zelosíssim Prelat una afectuosa ovació, que es reproduí quan el Secretari Sr. Lucaya llegí un telegrama d'adhesió de l'Exm. Sr. Bisbe de Tortosa, Consiliari

general de l'Acció Catòlica espanyola, que s'acabava de rebre.

Acte seguit, en les diverses aules preparades a posta pels infatigables i benemèrits Missioners del Cor de Maria, que actualment regenten i ocupen la Universitat, passaren a reunir-se les Federacions estatamentals d'Homes de Carrera, Patrons, Pagesos, Dependents, Obrers Manuals i el Secretari d'Educació Social. En altre lloc d'aquest número donarem compte de les conclusions aprovades, les quals foren objecte d'acurat estudi i a voltes d'interessant discussió.

Les conferències del Dr. Serrano, sobre "La Universitat de Cervera", del Dr. Munarris, sobre "La Missió dels Patrons segons les Encíclics "Rerum Novarum" i "Quadragesimo Anno", de D. Josep M.ª Porcioles, Notari de Balaguer, sobre "Els Contractes de Parceria", de la Srta. Teresa Sastre, sobre "La Dona i la Pagesia", del Sr. Albert Pons, sobre "Els Sindicats Catòlics de Dependents", i del P. Bausili de Rubí, sobre "L'Educació Social Obreira", constituïren veritables monografies de gran valor en les respectives matèries, de les quals tots els assistents sortiren tan delectats com instruits.

En acabar-se les sessions, passaren els assembleistes a la Plaça, on hi hagué una ballada de sardanes, obsequi que el Casal Català volgué fer als forasters i que aquests agraïren vivament.

Aprofitant les estones d'espera, foren molts els qui visitaren la Universitat, acompanyats amablement pels bons Pares del Cor de Maria, que els mostraren totes les bel·leses que l'edifici conté, principalment l'altar de la capella que és una filigrana d'art religiós. La biblioteca és aiximateix força interessant, i en el museu es poden admirar exemplars d'animals exòtics, portats de les terres de Missions.

Actes de la tarda

A la una del migdia fou servit un esplèndid dinar al Sr. Bisbe Dr. Comelles i als organitzadors, conferenciants, oradors, etc., de la gran Assemblea social. L'acte tingué lloc a un dels salons de la pròpia Universitat i transcorregué entre una franca cordialitat i una alegria ben cristiana.

Un cop acabat el dinar era ja hora de començar el gran Acte d'afirmació i propaganda social, que tingué lloc a la Colegiata de Santa Maria. Les amples naus del bell temple gòtic es veieren plenes de selectíssima concurrència fins al punt que formava una espessa muralla la dels homes drets als voltants de l'església. El Sr. Bisbe, acompanyat de l'Arxiprest de Cervera ocupà el seu tron, i els altres assistents es distribuïren per l'Església i ocuparen llocs de distinció les personalitats assistents, locals i vingudes de fora.

Començà l'acte amb un parlament del President de l'Acció Social Popular Sr. Joan Gaya, el resum

del qual trobaran els nostres lectors en aquest mateix número de CATALUNYA SOCIAL. Seguí en l'ús de la paraula el Sr. Albert Martín Artajo, qui també interessà al públic amb conceptes adients a l'acte; i parlà, finalment, el Sr. Josep M. Gich, professor de Dret, qui desgranà un bell enfilall de conceptes sobre la societat organitzada segons l'ideal cristià. Tots els oradors foren escoltats religiosament, i no s'aplaudí pel respecte que infon el temple.

El Dr. Valentí Comellas, Bisbe de la Diòcesi, digué uns escaients mots finals, pronunciats amb aquell aire pastoral de totes les seves exhortacions, i acabà el seu breu i substanciós parlament amb la lectura de les cartes del senyor Nunci Apostòlic, de l'Emm. Cardenal Pacelli qui trametia la benedicció del Papa per als assistents a l'acte; no cal dir que la lectura d'aquests documents fou escoltada amb gran respecte i a peu dret per tota la grandiosa Assemblea. Amb el cant de la "Salve, Regina" fou acabat l'acte, del qual prenien comiat els milers d'assistents. La corrua de gent que sortia de les amples naus de Santa Maria, que feia roncar els automòbils per retornar a les localitats respectives, que es donava encaixades de mà per a acomiadar-se donaren una forta animació als carrers de la vella ciutat cerverina que per un moment semblà revivre glòries antigues davant per davant de la bella façana renaixement del bell Palau Municipal.

Encara restava del programa una visita al magnífic edifici i fàbrica del Sindicat de Cervera, obra insigne de la cooperació, entre totes les de la nostra terra, que conté maquinària moderníssima per a elaborar farines, que mol la collita de cent pobles de les comarques de la Segarra i Urgell, i dóna de dos a tres vagons diaris de farina al mercat, que panifica per a més de quaranta pobles de la rodalia a part de tres tendes de pa a Cervera, etc. És una obra veritablement formidable, compresa en un edifici magnífic de línies i ben adaptat als serveis a què està destinat, edifici per a la construcció del qual l'Estat contribuï amb més d'un milió de pessetes, ja amortitzades en aquestes hores. El Sr. Ramon Vidal, ànima de la institució, féu de cicerone amb aquell amor que es posa en les obres que costen tants sacrificis com a ell li ha costat el Sindicat.

I ja ben entrat el vespre, els darrers automòbils donaren l'adéu final a la bella ciutat cerverina, encantats de la seva gentil hospitalitat tots els assistents a la més memorable de les Assemblees de l'Acció Social Popular.

MEMÒRIA

de la Secretaria d'A. S. P.

En la nostra última assemblea celebrada en la tardor de l'any 1933 a Vic, foren aprovats els nous Estatuts d'Acció Social Popular que, sense apartar-se de la idea fonamental dels primers, donaven a la nostra entitat una nova estructuració que per l'experiència dels primers anys d'actuació ens semblava més eficaç per a poder aconseguir la nostra finalitat. Gràcies a Déu, aquest any últim d'actuació sembla provar que vertaderament la nova organització, que no hem pogut posar completament en marxa, dóna més vida a la nostra entitat, ja que avui es podrà observar que les nostres organitzacions estamentals, les nostres comissions, els nostres organismes, les nostres delegacions actuen amb més intensitat i a la vegada amb més llibertat d'acció i amb més disciplina.

Les organitzacions estamentals que integren avui Acció Social Popular són:

La Federació d'Homes de Carrera "Torràs i Bages".

La Federació de Patrons.

La Unió de Dependents.

La Unió Catòlica d'Oficinistes.

La Fraternitat Cristiana de Dependents.

La Unió d'Obrers Manuals de Catalunya.

La Unió de Pagesos.

Molt ràpidament donaré uns resums de les activitats de cadascuna d'aquestes organitzacions estamentals.

Federació d'Homes de Carrera

Aquesta organització no ha pogut desplegar grans activitats per haver cedit íntegrament al producte de les seves quotes al sosteniment de la central de la nostra entitat, per ésser l'organització estamental més nombrosa i creure que és l'estament que potser té menys necessitat en forma apremiant d'un adoctrinament i de realitats pràctiques.

Amb tot, ha organitzat per Nadal de l'any 1933 un cicle de conferències al "Casal de Donya Doro-tea" i aquesta última quaresma un altre cicle de conferències sobre litúrgia de quaresma i de Setmana Santa, en el qual han pres part el Dr. Josep Gros, el Rev. Mossèn Josep Arderiu, el Dr. Eduard Ju-

Demani informacions de les nostres excursions de vacances

Viatges & Turisme Esplai

Fontanella, 12, primer - Telèfon 16565
Pelayo, 18 (Magatzems Alemany) - Tel. 16100

A Lurdes

Durant els mesos de maig, juny, juliol, agost i setembre

Sortides setmanals
amb autocar «Pullman»

5 dies de viatge

Preu, tot comprès: 175 pessetes

Fira de París

Del 15 de maig al 3 de juny

Sortides diàries

7 dies de viatge

Preu, tot comprès: 350 pessetes

MES DE JUNY

Per les Festes de París i Exposició Universal de Brussel·les

Sortides diàries. 12 dies de viatge

Preu, tot comprès: 500 pessetes

nyent, el Dr. Antoni Griera i el Dr. Josep Tarré. Simultàniament amb aquest cicle de Conferències quaresmals, els poetes Sebastià Sánchez-Juan, Mossèn Camil Geis, Marià Manent, Mossèn Miquel Melendres i Tomàs Garcés van fer una lectura de llurs millors poesies.

La nostra Federació d'hommes de Carrera té una intervenció directa en la preparació dels Cursos de Vacances de Ripoll, que es celebren ja fa quatre anys. Aquest any, durant el mes d'agost, a Ripoll es faran cursos de filosofia, sociologia, economia i folklore, pels professors Blanc-Boès, Gaya, Griera i Roquer. Cursos de llengua catalana i llengua castellana, teatre català, literatura castellana, història de Catalunya, art romànic català, pels professors Aramon, Givanel, Griera, Junyent. Cursos de llengua provençal occitana, literatura provençal occitana, història del Lenguadoc, literatura catalana, pels professors Thomas, Gros i Salvat. Aquests cursos s'han guanyat un prestigi en el món de la cultura.

Federació de Patrons

Per dificultats tingudes per a l'aprovació dels seus estatuts al Govern Civil de Barcelona, aquesta organització estamental no ha pogut actuar. Aprovats ara definitivament els seus estatuts i després d'un viatge d'estudi realitzat per Mossèn Pere Font a Espanya, França, Bèlgica i Holanda, va emprendre una gran activitat i esperem que en la propera Assemblea podrem fer una ressenya més llarga dels èxits obtinguts i dels treballs efectuats.

Unió de Dependents

Aquesta associació professional és l'organització que porta més empena de la nostra entitat. Té especial cura de la formació dels seus dirigents, militants i socis i ha organitzat una sèrie de cursos de formació i una sèrie de cicles de conferències de formació moral, social i sindical. A més, els seus propagandistes han donat unes sèries de cicles de conferències en diversos centres catòlics de Barcelona. Publica una interessant revista professional: "Dependent!".

En l'últim Congrés de la Federació Internacional de Sindicats Catòlics d'Empleats, la nostra Unió de Dependents va ésser nomenada membre corresponsal i està continuament en contacte amb la Confederació Internacional de Sindicats Cristians amb els sindicats i federacions d'empleats i dependents d'Espanya, França, Bèlgica i altres països d'Europa.

Pel desembre propassat va publicar un manifest intitulat "Dependent, t'has de sindicar", que ha rebut els millors elogis de persones autoritzades. El número dels seus socis augmenta lentament, és veritat, però la proporció dels seus militants actius i capacitats és cada dia més crescuda. Ha creat delegacions a Mataró, Ametlla de Merola i dintre molt breu temps podrà segurament constituir delegacions a Barcelona, Terrassa, Sabadell, Reus i compta que amb motiu d'aquesta assemblea a Cervera, Tàrraga i Balaguer almenys, es formaran els nuclis que puguin formar noves delegacions.

En el camp sindical la Unió de Dependents va prendre part en les informacions públiques del Ministeri del Treball sobre Jurats Mixtos i llei d'Associacions Professionals.

Aquestes són les principals activitats d'aquesta associació professional, autèntic sindicat catòlic que vol estendre el seu camp d'acció a tot Catalunya.

Unió Catòlica d'Oficinistes

Encara que de recent formació com associació professional, aquesta organització que ha nascut del si de l'"Orientació Catòlica per a Oficinistes", que compta amb més de dues mil sòcies a Barcelona i que té muntats uns serveis i unes escoles que poden servir d'exemple i d'estímul a qualsevol sindicat catòlic masculí, és una de les més positives esperances d'Acció Social Popular.

Fraternitat Cristiana de Dependents

Com la seva germana, la Unió Catòlica d'Oficinistes, aquest sindicat femení és de nova creació com a tal, encara que té com a punt de partida la "Fraternitat cristiana de dependents d'El Siglo", que ha desenrotllat fins ara una actuació intensa i eficaç que esperem que continuarà com a associació professional.

Unió d'Obrers Manuals de Catalunya

Un entusiasta nucli d'obers manuals ha format fa poc temps la nostra Unió d'Obrers Manuals i ja amb la intenció d'entrar quan sigui possible a la palestra, s'ha cuidat com a base necessària i imprescindible de la formació dels seus militants i ha organitzat uns cursets de moral, de doctrina social catòlica i de legislació social. Aquests elements degudament preparats constituïran el veritable sindicat catòlic d'obers manuals que reclama la nostra terra per a aconseguir la pau social tan desitjada.

Unió de Pagesos

Encara que Acció Social Popular compta amb centenars de socis pagesos, aquesta Unió no s'ha pogut constituir fins ara a causa de circumstàncies estranyes a nostra voluntat. Ara la seva constitució és un fet i comptem que aquest estament que té més arrellats els costums i tradicions catòliques formarà l'organització estamental més forta de la nostra entitat. Els pagesos catòlics tenen la paraula.

A part de les organitzacions estamentals, Acció Social Popular pot crear comissions permanents per a assessorar i ajudar la Junta de Govern. Fins ara l'única comissió creada és la

Secció de Propagandistes

ja que un dels objectius d'Acció Social Popular és el de propagar les idees socials de l'Església.

La nostra Secció de Propagandistes durant l'any 1934 ha organitzat o donat conferències a les pobla-

cions de Rubí, Reus, Verdú, Vilassar de Mar, Sant Vicenç de Castellet, Vilafranca del Penedès, Figueres, Olot, Granollers, Mataró, Badalona, Èsparreguera, Sant Pere de Ribes, etc., i en diverses entitats catòliques de Barcelona.

Els conferenciants han estat els Srs. Alexandre Gallart i Folch, Joan Gaya i Busquets, Joaquim Civera i Sormani, Josep Cirera i Soler, Joan Blanch i Boès, Joan M. Margenat, Martí Fusté, Rev. Dr. Josep Gros, Rev. Dr. Feliu Trassera, Lluís Tintoré, P. Basili de Rubí, A. Grieria, etc.

Els temes desenvolupats foren de doctrina social catòlica i apologètica social.

Hem de parlar també de les activitats del

Secretariat d'Educació Social d'Acció Social Popular

Aquest secretariat organitza cercles d'Estudis i jornades obreres d'estudi que desperten el més viu interès de la classe treballadora. El seu Butlletí de dirigents és molt interessant i és llegit amb profit per gran nombre de sacerdots i dirigents de cercles obrers. L'obra efectuada pel Secretariat d'Educació Social quan sigui ben entesa per tothom donarà fruits insospitats. El P. Basili de Rubí és l'ànima d'aquest secretariat.

Les nostres delegacions de Badalona, Balaguer, Berga, Blanes, Calella, Figueres, Mataró, Reus, Solsona i Tàrraga, dintre les seves possibilitats porten una actuació digna de tot elogi. Algunes haurien d'ésser objecte d'una menció especial, però seria massa llarg de fer-ho. Desitgem únicament que el nombre de les nostres delegacions no minvi, que les existents continuïn amb el mateix entusiasme les activitats empreses, però que sobretot guardin un contacte cada dia més intens amb la nostra Junta de Govern, amb les nostres organitzacions estamentals, organismes i comissions. Les reunions del Consell Federal són per a elles una excellent ocasió.

La nostra revista CATALUNYA SOCIAL, que és l'única revista social catòlica important de Catalunya, mereixeria també en aquesta memòria una ressenya especial, però els diré, perquè tinguin una idea de la importància d'aquesta publicació, que els homes dirigents de l'Acció Catòlica i de l'Acció Social Catòlica d'Espanya la llegeixen amb avidesa; que la "Civiltà Catòlica" de Roma i la "Vie Catholique" de París se'n fan ressò, que la nostra revista té un gran prestigi en el món catòlic.

L'article 1.er dels nous Estatuts d'Acció Social Popular diu:

"Sota el nom d'Acció Social Popular es constitueix una institució de caràcter social que té per objectiu propagar i defensar les idees socials de l'Església en tota la llur integritat doctrinal i en la llur aplicació als problemes actuals. Acció Social Popular té per programa la restauració de l'ordre social segons les ensenyances de l'Església i especialment seguint les doctrines de les Encíclics "Rerum Novarum" i "Quadragesimo Anno".

Comparant el nostre objectiu i el nostre programa assenyalats en els nostres Estatuts amb les activitats desenrotllades, haurem de confessar que Acció Social Popular ha fet molt i encara no ha fet res. És que tant les nostres organitzacions estamentals, com els nostres organismes, com les nostres comissions, com la mateixa Acció Social Popular, necessiten la col·laboració de tots els catòlics de la nostra terra

que tinguin un esperit social. No hem d'esperar que els altres ens portin la feina feta; tots tenim el deure de portar el nostre gra de sorra en la construcció d'un nou ordre social cristià que ens assegurï una pau i una justícia social vertaderes. Un catòlic no ha de treballar solament per la seva salvació, sinó que ha de treballar per la salvació dels altres homes, però sobretot per Crist, el nostre Diví Mestre.

He dit.

A. PONS, *Vice-secretari*

Motius que condicionen l'actuació de la Federació de Patrons d'A. S. P.

El Dr. Font dona començament a la seva ponència dient que la constitució de la Federació de patrons catòlics d'A. S. P. havia despertat els més variats comentaris motivats per la novetat en el nostre país d'una organització semblant. Els patrons s'organitzen en una associació professional de caràcter catòlic per obeir la voluntat del Sant Pare exposada en la "Quadragesimo Anno", que desitja veure créixer les Patronals catòliques al costat dels Sindicats Obrers. A més, la regeneració cristiana de la humanitat, segons Pius XI, exigeix que els primers i més immediats apòstols dels obrers siguin els obrers i els apòstols dels que es dediquen a la indústria i al comerç han d'ésser homes d'aquest mateix estament. Aquesta conquesta de l'industrial per l'industrial perquè sigui eficaç ha d'ésser col·lectiva i organitzada, cosa que no es pot obtenir si no dintre el marc d'una associació patronal netament catòlica.

Recorda com l'establiment de les corporacions integrades per obrers i patrons desitjades pel Sant Pare perquè donin els fruits que s'esperen de llur actuació han de ser vertaderament cristianes, i això només es podrà assolir amb la prèvia constitució d'Associacions Patronals i Obreres de caràcter catòlic.

Els patrons no poden exigir la sindicació cristiana dels obrers sense llur previ exemple. El Cardenal Reig, en els seus *Principis i bases de la reorganització de l'Acció Catòlica Espanyola*, féu aquesta pregunta: "¿Per què a Espanya, on existeixen tants patrons catòlics, no es formen Associacions patronals catòliques?" Efectivament, si els patrons no s'organitzen de conformitat amb la doctrina de l'Església, els obrers amb raó poden preguntar-se si el capital no està igualment subjecte com el treball als imperatius de la moral cristiana.

Remarca com els patrons d'A. S. P. rebutgen el liberalisme econòmic i es declaren a favor d'un règim de col·laboració de classes per a regir l'economia de la nació i promoure la implantació de les millores socials. Avui tothom reconeix l'existència d'una comunitat d'interessos entre les diverses classes que integren una mateixa professió i es considera necessari estructurar d'alguna manera la vida de la producció. Arreu es fan Comissions Mixtes per a tractar de les qüestions de salari, duració de treball, etc. Ara es tracta d'estabilitzar entre patrons i obrers un lligam orgànic entre el capital i el treball que coope- ren en la mateixa indústria. Pius XI defensa la corporació integrada per patrons i obrers contra la potència absorbent de l'Estat. Aquest ha de tenir una funció supletiva de l'activitat social perquè siguin perfectes l'autoritat i l'eficiència social. Mostra exem-

ples de com la idea corporativa s'obre pas entre els pobles d'Europa. Inclús els que la rebutgen en la teoria l'admeten en la pràctica. Flandin, cap del Govern francès, poc abans de pujar al poder propugnava la més estricta llibertat en el terreny econòmic, i una vegada constituït governant es llegí al Parlament de la veïna nació un projecte fixant les condicions segons les quals els acords professionals poden tenir força obligatòria en temps de crisi i permet la reglamentació de l'economia d'aquell país.

Explica com recentment s'ha constituït una patronal catòlica a Madrid i es diferencia de la de Barcelona en això: que aquesta és limitada a la indústria i el comerç i aquella admet l'agricultura. Existeixen organitzacions patronals catòliques a França, les quals reuneixen 10.000 associats. Importants són les associacions d'aquest caràcter existents a Bèlgica, presidides per Mr. Theunis, ex-cap del Govern d'aquell poble. Holanda és la nació que té la millor organització patronal catòlica. Té una forta influència i gaudeix d'un gran prestigi. A aquell país, com al nord de França, hi ha formades les joventuts de patrons catòlics.

Acaba la seva dissertació dient que els patrons catòlics no podran complir amb la llur missió, que indubtablement exigeix grans sacrificis, sense la més adequada formació religiosa i cultural. Per a atendre aquesta doble formació es treballarà en l'organització de tandes d'Exercicis en complet retirament i en l'establiment de cercles d'estudis i cursets especialitzats que podrien ésser la base d'una futura escola superior de ciències socials i polítiques. Sols d'aquesta manera es podrà arribar a la formació d'un programa social que haurà de beneficiar tots els elements interessats en la producció.

La missió dels patrons en la «Rerum Novarum» i la «Quadragesimo anno»

(Pel Dr. Munárriz)

Sota el guiatge dels comentaristes P. Rutten, Pare Aspiazu, P. Marcel de l'Infant Jesús, P. Tomás de la Cerda y de las Bárcenas, P. Laburu i el Sr. Herrera, i els autors de Sociologia P. Schrijvers i Fallon, l'autoritat dels quals va manifestant-se en el desenvolupament de la conferència, el Dr. Munárriz sintetitza el tema en la següent proposició: "L'altíssima missió dels patrons, que és la més honrosa i la més delicada perquè és també la de més sacrifici, és la missió d'instaurar en el problema de la producció i distribució econòmica l'imperi de la justícia i de l'amor. I em cal fer l'advertiment, senyors, per a encoratjar-vos a escoltar amb profit les ensenyances pontificies, que en aquesta obra de la restauració social no us manquen bellíssims exemples pràctics per a imitar-los. D'aquesta manera es realitzarà altra vegada aquella profecia de l'Escriptura: la justícia i la pau s'han donat l'òscul de l'amor."

Una vegada vistes les relacions d'ambdues encíclics i provada la legitimitat de la propietat i el capital, passa el conferenciant a explicar breument, però amb sòlida doctrina, els deures principals que corresponen als patrons en els esmentats documents pontificis, sota els epígrafs següents: el salari just, el salari familiar, l'accés a la propietat, la partici-

pació en els beneficis, la renda lliure, associacions patronals, la reforma dels costums.

Explanades les idees de les encíclics, posa com una segona part dedicada a exaltar l'actuació de dos patrons modèlics: el Sr. Oreja Elósegui, vilment assassinat en els successos d'octubre, i el segon Marquès de Comillas, que morí el 18 d'abril del 1925; i fa un estudi més detingut d'aquest últim en el seu aspecte de Director de l'Acció Social a Espanya per comanda de Lleó XIII, i de la seva conducta exemplar com a patró catòlic en totes les seves empreses. I acaba assabentant els presents que són moltes les persones que pregunten a Déu per tal que es digni glorificar el seu servent enlairant-lo als honors dels altars.

"Tant de bo — diu el Dr. Munárriz — que aquest just desig es convertís en una realitat; tant de bo que jo pogués felicitar els patrons per aquest màxim honor: que un representant de la classe patronal fos canonitzat per l'Església pel compliment dels deures assenyalats en les encíclics socials."

La formació integral de la pagesia a Catalunya

(Pel Dr. Antoni Coma)

El segle passat, a tot Europa i d'una manera molt acusada a Catalunya, és el segle de l'industrialisme i això és causa d'un cert menyspreu de l'agricultura.

A Catalunya aquest floreixement industrial es concentra en poblacions com Barcelona, Terrassa, Sabadell, Mataró, i a les vores dels rius Llobregat, Ter, Cardener, i això produeix un desplaçament de famílies del camp cap a la fàbrica. A més l'augment extraordinari i ràpid de les fortunes industrials en comparació amb les de l'agricultura, accentua el menyspreu amb què per molts és tingut l'art del pagès.

Sovint els propietaris cauen en la temptació d'ésser senyors de ciutat i abandonen la casa pairal.

També per part del poder públic ha estat preterida l'agricultura en la darrera centúria. Aquest és un fet constatat per qualsevol que observi una mica i afirmat per sociòlegs i estadistes de nota.

Amb tot, l'agricultura és la base de l'organització social de tots els pobles ben constituïts, en alguns única, en altres harmonitzada amb les restants activitats econòmiques: indústria i comerç. També a Catalunya l'agricultura té una importància remarcable. Des de l'Ebre al Pirineu tan variats com són les produccions, el terreny i el clima, ho són els pobles i masies que formen la nostra pagesia.

El nostre camp ha tingut i conserva, amb certa inseguretat, una organització molt perfecta, gairebé modèlica.

Perquè era perfecta ha subsistit llargs segles. En alguns punts té arrels romanes. A més, l'esperit que la vivifica sempre ha estat l'esperit cristià.

¿Com s'han format aquestes generacions de pagesos? ¿Són suficients en els nostres temps els mitjans de formació usats fins ara? ¿Formació que cal donar avui a la nostra pagesia?

L'escola on s'han format durant segles els nostres pagesos no ha estat cap universitat ni escola superior: han estat la família netament cristiana, la parròquia, escola de tots, alguna escola rural, molt

sovint parroquial, també el Seminari, raríssimes vegades la universitat.

La família agrícola, per regla general, era íntegrament cristiana en els seus costums, manera de pensar i d'obrar. No sols ho proven els monuments religiosos i els documents, sinó també la fidelitat en els contractes i molts costums que s'han perdut o van perdent-se.

A més, la família és escola en la qual els fills aprenen l'amor al treball, la severitat de costums, una sobria economia i moltes pràctiques agrícoles que passaven de pares a fills.

És de necessitat conservar l'esperit cristià en les famílies pageses. En els nostres segles les propagandes impietoses, el luxe i sobretot l'augment d'ingressos de la post-guerra han trastornat molt l'edifici secular de la família.

Molts s'han sortit del seu lloc, i cal convèncer-se que és precís tornar als costums cristians, a la sobrietat i economia en la marxa general de la nostra pagesia, o, si no, molts caminaran cap a la ruïna. Mirem al nostre entorn i ens en convencerem.

En els nostres temps, de la manera com són atesos els mitjans de formació de moltes activitats humanes com l'administració, la instrucció, etc., també ho hauria d'ésser la pagesia.

Cal conservar i millorar l'organització cristiana de la família.

Les comarques que per dissort l'han perduda en el darrer segle han de retornar a aquest principi salvador.

L'esperit cristià i un ambient rural han d'informar tota l'educació de la nostra pagesia.

Manjón propugnava que hi haguessin mestres amb formació especialitzada per al camp. Avui l'ambient i la instrucció en les escoles rurals són poc adients a la vida de pagès. En els col·legis de ciutat molt sovint els joves pagesos respiren un aire de vida ciutadana que després els fa inadaptables a la vida del camp. D'aquí provenen molts casos d'absentisme sempre perjudicial a l'agricultura.

Una manca semblant d'ambient tenen les escoles agrícoles instal·lades a ciutat.

Cal difondre en la nostra classe pagesa la sana instrucció agrícola, religiosa, social i d'altres coses sempre que perfeccionin i mai no destrueixin ni portin a menysprear la vida agrícola, lloada en tot temps amb molta justícia per savis i poetes.

Tots hi hem de contribuir, i els pagesos els primers, a dignificar i enaltir el nobilíssim art del pagès.

(Advertiment: La conferència de Josep M. Pocioles sobre els contractes de parceria serà publicada íntegra en els vinents números.)

La dona a la pagesia

(Per la Srta. Maria Teresa Sastre)

La importància de la qüestió de la dona camperola és extraordinària. Perquè és pagesa i el factor pagesia té una importància cabdal en els problemes de la Pàtria. Catalunya és un país en el qual els afers agraris tenen un valor considerable.

Perquè és dona pagesa, i en el camp la dona té la seva influència màxima: ella diu la darrera paraula en tot.

Cal que els que treballen en l'apostolat social es preocupin de la camperola: sobretot que se'n preocupin les dones mateixes i les que pertanyen a l'estament agrari. Cal seguir les normes de la "Quadragesimo anno" en ordre a l'especialització. La pagesa està allunyada de nosaltres. La tenim al costat nostre en una minoria insignificant. El cristià s'ha de manifestar com a tal "en tot l'àmbit de la vida". Trobarem ben poques camperoles que no claudiquin, no ja accidentalment sinó per sistema, dels principis cristians, en la seva vida religiosa, moral, familiar, social i cívica.

Hi hagué un temps en el qual era nostra la dona pagesa. Hi hagué algú que s'adormí. Mentre lamentàvem l'apostasia de les masses femenines del proletariat respiràvem encara amb satisfacció contemplant els camps que ens semblaven un domini perdurable. Avui, per vergonya nostra, el segle xx quedarà tristament assenyalat per l'apostasia de la camperola.

Alhora amb la nostra passivitat, molts instruments ha tingut a mans l'activitat pervertidora. El contacte amb el proletariat, afavorit per l'exòde a les urbs: el cine, la moda; la propaganda escrita i oral; millores de caràcter econòmic-social, cultural, etc.

Comencem la reconquesta. No oblidem que treballam damunt d'un terreny que estima més enjoiar-se amb la realitat-fruït, que amb la flor-esperança. Si està descristianitzada la dona pagesa, res no li interessa tant com el que és material. Si volem tenir influència damunt d'ella hem de servir-la. Doctrina sí, però també pa. Religió, cultura, millorament econòmic-social, divertiments.

Donar a la dona camperola una formació religiosa sòlida. Per sobre de tot, el problema del camp si és problema femení és problema d'ànima femenina.

Cultura: però no una cultura que sigui exòtica als camps. Gran equivocació en la cultura que es dona a les noies de les nostres viles agràries, a la propietària, a la mitgera, a la jornalera, etc. En part considerable, el flagell de l'emigració a las ciutats, fu-nest per a la salut espiritual i material de la Pàtria, ve de l'educació: no hi ha cap coneixement professional, cap ensenyança agrícola.

De ple preocupats en la part econòmica, les més bucòliques descripcions i ensenyances cauen per terra. Guanyar-se la vida. Aquí radica el per què d'una gran influència que es pot exercir damunt la dona pagesa. Ajudar-la, orientar-la en els problemes d'ordre econòmic-social. El jornal, el repartiment de guanys, les hores de treball, les feines inadequades per a la dona. Heus ací matèria aptíssima per a una actuació fructuosa. El factor econòmic social és el que decanta la balança de l'exòde, pertorba la pau, crea situacions impossibles per a la pràctica de la virtut.

Perd l'ambient propi per a l'expansió. La febre dels divertiments té les seves oscil·lacions. Cal que estiguem preparats per a respondre a l'interrogant dels dies festius. Decantem-nos cap a l'esport, l'escoltisme, masses corals, rítmica.

Segons les actuals organitzacions de l'activitat catòlica, entra de ple tot el programa de reconquesta de la dona del camp, en part a l'A. C. pura, en part a l'A. S. C.

Les dones tenim el nord d'Espanya, la "Liga de Mujeres Campesinas" (A. C.). Res més.

Tant de bo a Catalunya es despertés la consciència de la minoria de dones catòliques camperoles. Formar una selecció. Treballar en el camp d'A. C. i A. S. C.

Gran missió per a enjoiar amb un estol innumerable d'ànimes la pàtria del Cel. Per a enaltir la Pàtria d'ací baix, dignificant la màxima part dels seus fills.

Unitat d'Acció Sindical Catòlica a Catalunya

(Pel Vice-president primer de la Unió de Dependents d'A. S. P., Joan A. Salvat)

Recordà primerament el dret d'existència de les agrupacions professionals obreres proclamat per Lleó XIII i Pius XI. Afirmà que en una mateixa professió i localitat no hi hauria d'haver més que un sindicat catòlic.

Seguidament estudià l'organització de les forces sindicals d'un país i la manera de donar-los unitat d'acció. Explicà el que és el règim de federació i el règim de central professional, i es mostrà partidari d'aquest darrer sistema, en el qual totes les delegacions locals professionals i les delegacions regionals o comarcals depenen directament de la central. Assenyala els avantatges d'aquest sistema, que són tenir una sots-direcció capacitada i apta per a ben resoldre, afavorir l'economia dels sindicats, donar un major força a l'acció i coordinar les aspiracions dels treballadors de diverses localitats.

Féu una breu referència a l'organització de la U. D. A. S. P., inspirada en el règim de central professional adoptat pels catòlics belgues, i presentà finalment la següent conclusió:

"Que per tal de poder complir a Catalunya la veritable missió dels sindicats catòlics de treballadors, o sigui, la d'estudiar, protegir, defensar i desenvolupar els interessos professionals, materials i morals dels treballadors de la professió, és indispensable donar unitat d'acció a totes aquestes forces sindicals.

"Que la unitat d'acció sindical catòlica a Catalunya s'assolirà millor amb règim de central professional, és a dir, amb l'agrupació orgànica de tots els assalariats de la mateixa professió, que amb règim de federacions."

Els nombrosos assistents a l'acte acceptaren l'anterior conclusió.

L'educació social obrera

(Pel P. Basili de Rubí, O. M. C.)

En nom del Secretariat d'Educació Social donà una conferència sobre la manera de portar a terme l'educació social obrera. Després d'exposar la definició d'educació social obrera, diu que per a portar-la degudament i eficaçment a terme són necessàries cinc coses, i la primera i principalíssima és la unitat d'esforços i de voluntats de tots els que vulguin col·laborar a portar-la a terme. Aquesta unitat ha de fer-se de tal manera que es foragiti totalment la idea que tant mal ha fet a la nostra organització social

obrero de voler crear dues organitzacions paral·leles o independents: els organismes d'acció i els organismes d'educació. En les organitzacions d'adults aquests dos termes, l'educació i l'acció, són inseparables. És més: són els organismes d'acció els únics que han de portar a terme l'educació social obrera. Diu Lleó XIII que separar l'educació moral i religiosa de les associacions d'obrers és voler que aquestes associacions esdevinguin materialistes, neutres o laiques, i Pius XI que solament aquella deplorable dissensió d'intel·ligències i voluntats tan amplemment estesa en la societat moderna pot legitimar aquesta divisió o separació de treball.

Explica els fracassos que han tingut els Cercles obrers fundats pel P. Vicent a Espanya, els fracassos dels Cercles francesos, alemanys i holandesos, per a terminar dient que l'única manera de donar viabilitat a l'educació és subordinar-la als organismes d'acció. "El moviment obrer catòlic — diu — o no serà res, o estarà tot sota la responsabilitat dels obrers mateixos."

Assenyala l'error d'aquells que volen formar un *élite* de persones preterició feta dels actuals dirigents de les organitzacions econòmico-professionals. S'exposen al risc de crear al si mateix de les organitzacions antagonismes entre les persones formades pels sacerdots de Cercles d'estudis i els Comitès actualment existents. I s'exposen encara més a veure aquesta *élite* privada de tota acció eficaç perquè els llocs de la direcció són ja ocupats per persones que o no els comprenen, o no volen seguir les seves orientacions.

Reconeix, però, que els sindicats catòlics d'obrers no poden donar-se ells tots sols la formació moral i religiosa indispensable i és per això que els és necessari demanar la col·laboració de certs intel·lectuals mentre aquests estiguin totalment disposats a servir desinteressadament la classe obrera. La col·laboració d'aquests intel·lectuals és sobretot necessària per a portar a terme el complex de Cercles d'estudis locals, Escoles comarcals i Instituts Centrals. Sempre, però, aquests intel·lectuals seran considerats com uns simples col·laboradors i prendran, en els càrrecs que se'ls puguin conferir, la denominació d'adjunts.

Als Cercles d'estudis locals assistiran solament els obrers actuals dirigents de les organitzacions obreres, com són sindicats, mutualitats i cooperatives. L'èxit d'un Cercle d'estudis radica tot en la qualitat dels seus membres. A les Escoles comarcals d'educació social assistiran solament aquells obrers que es consideri hàbils per a ocupar en un futur immediat un càrrec de dirigents i propagandistes de les nostres organitzacions. Acceptar obrers encarrilats a via morta, ço és, aquells que es preveu que pel seu caràcter no podran mai utilitzar-se per les nostres organitzacions, és esterilitzar la labor d'educació que han de portar a terme aquestes Escoles comarcals. L'Institut central s'organitzarà a base d'internat.

Els mils o milions de pessetes que costi l'organitzar un complex d'Escoles, de Cercles i d'Instituts Centrals a base d'internat han d'ésser pagades, a ésser possible, pels sindicats, mutualitats, cooperatives i altres organitzacions obreres. Mentre això no sigui possible, Acció Social Popular crearà un comitè financer d'aquestes Escoles que curi de cercar els cabals indispensables per a portar a terme aquesta obra més indispensable encara de l'educació social de la classe obrera.

Parlament del Sr. Joan Gaya

Manifesta que ve a substituir al Sr. Joaquim M.ª de Nadal, retingut a Barcelona pels Jocs Florals, en els quals ha obtingut un dels premis extraordinaris.

Les Assemblees d'A. S. P. tenen dos aspectes, el doctrinal i el d'afirmació. El primer l'han desenrotllat les ponències i conferències, el segon s'està fent ara.

Sembla mentida que la doctrina social catòlica, o sigui la doctrina de la veritat, s'hagi d'*afirmar*. És que enfront se n'aixequen d'altres a les quals s'ha donat belligerència, encara que són falses, i això en virtut de l'absurda posició que davant de la veritat pren l'Estat modern, l'Estat laic, que és la mateixa de Pilat, quan, escèptic, preguntà a Crist: ¿Què és la veritat?

L'Estat, però, no adopta pas aquesta postura en cap més matèria que la religiosa. Ensenya totes les ciències, àdhuc les filosòfiques, històriques i polítiques, establint i imposant criteri en totes. I així com l'home de ciència, coneguda una veritat l'ha d'admetre, i si en nom de la llibertat es negués a fer-ho se'l tindria no per home lliure sinó, per boig, s'ha de rebutjar l'error; així també l'Estat, coneguda la veritat ha d'admetre-la, adherir-s'hi, i foragitar la mentida, i no pas quedar-se contemplant l'una i l'altra sense definir-se.

La conseqüència és, en l'individu, la desorientació de la intel·ligència i la perversió de la voluntat; en la societat, la falta d'una norma de govern, que canvia segons canvia el sentir de la majoria, convertint la vida pública en un continuat fer i desfer.

Aquest mal s'agreuja en el que toca a la Sociologia, car essent la resultant de la Moral, l'Economia i la Política, és triple la font de la desorientació faltant la brúixola segura de la veritat cristiana.

Sortosament la civilització és cristiana i a despit de les desviacions tornarà sempre a la mare de la veritat, que és nostra.

Per això els catòlics hem d'ésser optimistes, car tenim la seguretat del triomf, no tan sols perquè ens ha estat promès, sinó perquè el món només pot anar d'una manera, que és la vivificada per l'espiritualitat cristiana.

També la veritat social és nostra. Les doctrines materialistes no resoldran pas el problema. Han oblidat que l'home no sols viu de pa sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu. Amb aquest oblidament s'han fet estèrils. La fecunditat, ara com sempre, romandrà vinculada en la doctrina social catòlica.

Parlament del Sr. Albert Martín Artajo

(Director del "Secretariado Social de la Junta Central de Acción Católica")

Comienza felicitándose de hablar en acto de tanta importancia y agradece a A. S. P. la atención que ha tenido en invitarle como Director del Secretariado Provincial.

Este, dice, tiene por misión principal coordinar las instituciones y obras sociales de los católicos y conectarlas con la Acción Católica. En un ámbito regional, o por mejor decir, archidiocesano, A. S. P. se propone un objetivo semejante. De ahí su confluencia que justifica la presencia del orador en esta Asamblea.

Es necesidad de los tiempos, continúa, la coordinación y la jerarquía. Grande es la riqueza de España en obras sociales e instituciones católicas de importancia. Pero yo diría que su floración es acaso excesiva. De ahí que algunas no lleguen a granar y otras se desarrollen raquíticamente. Hay que unir, o cuando menos articular más con otras y todas con la Acción Católica que debe vivificarlas. Para esto se ha instituido el Secretariado Social y lo ha sido por disposición expresa de los prelados españoles; de la Conferencia de Metropolitanos que, para lo relativo a la A. C., los representa.

El orador pasa luego a glosar las principales conclusiones de la Asamblea celebrada y se detiene en las elaboradas por la "Unión de pagesos", no sólo —dice— en atención al auditorio, especialmente labrador, sino también porque se hace preciso volver la vista al campo, de donde ha de venir la depuración de costumbres y el espíritu de fraternidad que resuelvan los agudos problemas que la sociedad de hoy tiene planteados.

Con razón — dice — profesáis que la base de nuestra sociedad está en la sana familia labradora, y pedís para ella respeto a su derecho de educación y escuela cristiana. A más está obligado para con ella el poder público: tiene que protegerla y ayudarla desgravándola de impuestos cuando sea numerosa; proporcionándole vivienda sana y confortable; poniendo a su alcance las enseñanzas profesionales adecuadas, no para hacer de sus hijos señoritos de pueblo, sino buenos mayores de labranza que sepan valerse en su trabajo de la técnica moderna y se ayuden de todos sus adelantos.

Pasa, en fin, el orador a encomiar el espíritu corporativo de A. S. P. y dice que a esta entidad y a todos toca imbuirlos en hombres y sindicatos. Espíritu corporativo que no es sino un reflejo del espíritu de fraternidad cristiana, aplicado a la vida del trabajo y la economía; que se antepone al espíritu de clase propio del socialismo como del capitalismo puro, ambos igualmente materialistas. Espíritu corporativo, dice, que es amor y no odio como el de clase; concordia y no pugna, solidaridad y no egoísmo, y que a la mentida solidaridad de clase opone otra hermandad y sodalicio más verdaderos: el de la empresa que une a trabajadores y propietarios en un común afán de producción; el de la industria que agrupa a todos los de una profesión o rama industrial en intereses semejantes; el nacional, que los estimula a incrementar la riqueza patria y, en fin, la fraternidad humana en cuyo nombre las Economías de todos los países están llamadas a completarse entre sí.

Este es, termina, el llamamiento de la Iglesia, este el del Papa en su Encíclica "Quadragesimo anno", este el verdadero espíritu social cristiano que pone la moral sobre la Economía a diferencia del materialismo, que quiere fundar ésta sobre supuestas ciegas leyes naturales contrarias a la naturaleza del hombre.

Discurs del Sr. Josep M. Gich

(Director de CATALUNYA SOCIAL)

Fa manifesta la satisfacció que sent en trobar-se a Cervera per la qual tants homes il·lustres han passat. Recordava la història de la Universitat i fa es-

ment de les figures del Dr. Dou, de Balma, tots fills catalans i ministres de Déu. Aprofita aquesta avinentesa per demostrar que Catalunya és una terra catòlica, seguidora de la doctrina del Crist.

Diu que la doctrina de l'Acció Social és la doctrina de l'Església i que és de construcció, no de destrucció i que és de llibertat veritable.

Parla després de les desviacions que han vingut al món. Es remunta a la Revolució francesa, obra de demolició de costums i de sans principis i en la qual es començaren a imposar les doctrines igualitàries que tanta transcendència han tingut en la vida econòmica dels països.

Esmenta les Encíclicques de Lleó XIII, que l'Església es preocupa de regularitzar l'obra del treball posant harmonia entre el patró i l'obrer.

Comenta la doctrina de Carles Marx, aquell propagador de les reivindicacions obreres que al cap de 50 anys d'haver-se proclamat ha calgut que morís perquè s'ha vist que era un veritable fracàs. Diu que aquesta mateixa doctrina predicada per Carles Marx ha contribuït a augmentar la misèria i la pobresa dels pobles en lloc de procurar el millorament de les classes.

Parla d'Itàlia i de França referint-se a l'equilibri social i diu que per a obtenir aquest equilibri a França Briand hagué de claudicar un bon xic en les seves creences. A Itàlia Mussolini també per assolir un equilibri estable ha hagut de modificar les lleis que de bell antuvi pensava seguir.

Exposa el cas tristíssim de Rússia. Els primers que van implantar el Comunisme allí per tal que aquest règim persistís han hagut de modificar-lo de manera que ja no és el mateix que es pensava seguir, puix que no podia seguir-se. Diu que a Anglaterra Mac Donald també ha hagut de canviar la seva tàctica.

Diu que resulta ben clar que les tendències extremes no tenen raó d'existir, que no poden subsistir dintre una civilització, que no pot haver-hi aquesta igualtat de classes predicada, que per la bona organització d'una nació, pel bon funcionament de les civilitzacions cal que pensem que hem de treballar i que hi ha d'haver treball i capital; que cal considerar que el treball és un càstig de la divina providència, però que ensems està elevat a la categoria de virtut i que el treball és indispensable a la societat.

Cita una altra vegada la frase del Dr. Torras i Bages i diu:

"Catalunya serà cristiana o no serà", però jo puc dir-vos: Catalunya serà cristiana, puix que és cristiana tota ella, cristians són els seus costums i cristians són les seves tradicions.

Parlant de les aristocràcies i les democràcies posa l'exemple de l'Edat Mitjana. Quan la campana, la Tomasa de Barcelona tocava a morts, els barcelonins sabien que, o bé s'havia mort un canonge de la Seu de Barcelona o bé un sabater del Gremi de Sant Marc que tenia l'altar a la mateixa església, és a dir que demostra que l'Església no ha fet distincions de classes però és la que ha vetllat per la reivindicació de les classes obreres.

Parla de la necessitat d'unir-se, d'ajuntar-se tots per a formar els organismes socials, secundar l'obra social que té unes mires cristianes catòliques de justícia, de caritat, demostra la necessitat d'unir-se perquè l'individu sol no pot fer res. Cal estar units, compenetrats, perquè cadascú pugui vetllar per les

seves pròpies necessitats i tots junts vetllin per les de tots; insisteix sobre aquest punt demostrant que cal formar aquesta unió catòlica, d'acord amb les lleis de les pròpies consciències, amb la mirada posada en el més enllà seguint sempre Crist.

Parlant de les lleis de les doctrines socials diu que si algú demanés d'on poden sortir, repassant l'Evangeli les trobaríem, puix que l'Evangeli és una deu inesgotable de la més pura moral.

Parlament de l'Excm. Sr. Bisbe de Solsona

Estimats feligresos:

En aquest lloc sant acaba de tenir lloc un acte d'afirmació social popular. Jo us estic veritablement agraït de la vostra presència i us en dono les més expressives gràcies.

Les dono també a tots els que heu concorregut ací en el dia d'avui, primerament als senyors organitzadors, que tanta cura heu tingut a preparar-lo, les dono efusivament a tots els que han cooperat a aquest acte de l'Acció Social Popular, i finalment us les dono a tots en general per la grandiosa concurrència que hem tingut aquest matí a la Comunió. Hem quedat agradablement sorpresos en veure que éreu tants; s'han administrat més de 300 comunions, i puc dir-vos la gran satisfacció que hem tingut en veure que hi havia molts homes.

Les dones ja les donem per piadoses, les dones sempre arribaran més aviat al Cel, però ¿que no es volen salvar els homes?, ¿que no volen anar al cel? La resposta a aquesta pregunta ens l'ha donada l'assistència a la comunió general d'aquest matí en què, com ja us he dit, hi havia tants homes com dones.

Passo a resumir el que han dit aquests senyors que ara heu sentit, en defensa de la doctrina catòlica, cristiana, amb relació a l'Acció Social. Volem dir que l'Església està perfectament assabentada de les doctrines socials, i que les doctrines de l'Església són les doctrines de les Encíclicques i del Papa, que es preocupa de vosaltres, de les vostres coses, de les relacions del patró i del treballador.

A l'Acció Social Popular jo crec que li manca un altre nom; jo crec que s'hauria d'anomenar Acció Social Catòlica, perquè realment ella ensenya les doctrines del Crist, les doctrines de la Santa Església; ella és la que fa arribar als nostres cors la seva llum enmig d'aquesta tan gran lluita entre les classes, aquesta lluita entre el treball i el patró.

Us han dit aquests oradors la necessitat d'unir-se tots, seguint aquestes santes doctrines, us han demostrat la necessitat imperiosa d'aquesta unió seguint les ensenyances de l'Església que són ensenyances de pau i que tenen per corona la Creu que és l'únic signe de pau, l'únic signe que pot agermanar els homes, que pot acabar amb aquestes lluites de classes. Això és el que us han dit aquests oradors en forma que potser molts no ho haureu comprès, no perquè sigueu poc intel·ligents, sinó perquè potser alguns esteu poc preparats, però el resum és el que us he dit; la conseqüència és que cal cada dia més formar les nostres consciències cristianament, seguir en tot les doctrines cristianes escrites per l'Església que és la veritable llum de Jesús. Si seguiu les doctrines de Jesús assegurareu la vostra pau, assegurareu el benestar de la família i desapareixeran aquestes lluites del treball i del patró.

Ara us vaig a llegir unes cartes que he rebut de Roma amb la benedicció que s'ha dignat concedir-nos, el Sant Pare, per als assistents a l'acte d'avui. Vaig demanar-li una benedicció especial i ell, Pare amorosíssim, s'ha dignat concedir-nos-la:

Secretaria di Stato
di sua Santità
n. 143825

Dal Vaticano, 22 de abril de 1935

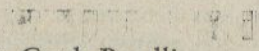
Excelentísimo Señor:

Con particular complacencia se ha enterado el Santo Padre por la muy grata carta del Excelentísimo Sr. Nuncio de S. S. en España del 10 de abril de la proyectada Asamblea de Acción Social Popular que Vuestra Excelencia prepara para los días del próximo mes de mayo, en esa diócesis.

Su Santidad que ardientemente desea se haga cuanto sea posible para mejorar la situación del pueblo y cuanto pueda contribuir a su formación cristiana, implora del Señor especiales luces y bendiciones celestiales por el buen éxito de la Asamblea según los deseos de los organizadores.

Con esta intención y para que sea muy provechoso el resultado de los trabajos envía una muy especial Bendición Apostólica para Vuestra Excelencia, para cuantos tomen parte en la Asamblea y de una manera particular para los organizadores de la misma.

Al tener el honor de comunicar a V. E. estos paternales sentimientos del Santo Padre aprovecho la ocasión para repetirle de

Vuestra Excelencia affmo.
E. Card. Pacelli

Nunciatura Apostólica en España.

Madrid, 1 mayo 1935.

Excelentísimo Señor y querido Hermano:

Me honro y complazco en remitir a V. E. la adjunta carta con la cual el Emo. Sr. Cardenal Secretario de Estado expresa la particular complacencia, los augustos votos, y, a la vez, envía la paternal Bendición del Santo Padre, con motivo de la Asamblea de Acción Social Popular, que, promovida por el pastoral celo de V. E., va a celebrarse en los días 4 y 5 del actual.

Al enviarle este alentador documento, me es grato unir mis felicitaciones y mis votos a los Augustos deseos del Sumo Pontífice, pidiendo a Dios N. S. que la susodicha Asamblea corresponda plenamente a los pastorales anhelos de quien tan oportunamente la ha promovido.

Aprovecho la ocasión para reiterarme con los

sentimientos de mi sincera estima y alta consideración de Vuestra Excelencia Reverendísima, atto. s. s. y a. H.

Federico A. De Lepanto.
N. A.

Excelentísimo Señor
Don Valentín Comellas y Santamaría
Obispo de Solsona
(Con carta)

El Cardenal Vidal i Barraquer, Arquebisbe de Tarragona.

Fa vots perquè el major encert acompanyi les deliberacions de les interessants ponències de la IV Assemblea d'Acció Social Popular i resultin profitoses perquè aquestes activitats d'A. S. P. contribueixin eficaçment a informar del veritable esperit cristià les consciències de patrons i obrers, únic esperit que pot donar solució justa i duradora al tan apassionant problema social.

Telegrama del Doctor F. Bilbao, Consiliari General de l'A. C. i Bisbe de Tortosa

Tortosa, 5 de mayo.

Saludo cordialmente Acción Social Popular pido Señor asamblea propague nobles ideales consolide benemérita organización.

Obispo Consiliario General.

Jornades Pro Ecclesia et Patria de Montserrat

Completant l'informació d'aquestes jornades donada en el número últim, ens plau copiar el següent radiograma:

"Joaquim Nadal, President Acció Catòlica. — Barcelona. — Sa Santetat vivament complagut devota adhesió assemblea reunida insigne Santuari Montserrat, implorant favors celestials, paternalment envia especial benedicció apostòlica excelentíssims prelat, fidels, Acció Catòlica.

Cardenal Paccelli."

**Aquest número ha passat
per la censura**

Associacions pacífiques i associacions guerrieres

PER JAUME RAVENTÓS

Som mil individus que exercim una professió similar. Els drets de tots mil s'assemblen i també els deures. Com que la unió fa la força, caldrà formar una associació o sindicat, l'objecte de la qual serà... ¿Quin serà l'objecte de la nostra associació? Pensem que anem a fer uns estatuts.

El cor ens glateix i ens imposa un imperatiu. Compte amb els enemics! Seran enemics tots els que rebaixin la nostra dignitat. Ho seran els que coartin la nostra llibertat. Ho seran els que perjudiquin els nostres interessos materials legítims... Tot serà qüestió d'interessos, si anem a mirar, per tal com la nostra dignitat, la nostra llibertat vénen a ser com una mena d'interessos morals. Així tenim que el primer objecte que se'n acut per a la nostra associació és la defensa dels interessos morals i materials legítims (ço és dels drets) dels associats. No podem suprimir la paraula *legítims*. Si tenim temptacions d'afavorir els nostres interessos en perjudici dels interessos d'altres, farem una delimitació d'allò que és legítim i d'allò que no ho és i ens aturarem en la nostra expansió allí on sigui just. Com que l'associació que defensi els interessos veïns farà el mateix, encara que hi hagi un regateig, l'ètica i la llei ens posarà d'acord.

¿Però serà exclusivament de defensa la nostra institució? En aquest cas seria una institució perpètuament armada com un exèrcit. És molt humà que el cor ens hagi fet veure en primera línia els nostres drets i que el perill ens hagi acoblat per llur defensa. Potser sí que hauríem fet millor i hauria estat més racional començar per tenir en consideració els nostres deures; però ja està fet, hem començat per allò que la necessitat i el perill ens ha posat davant en primer terme. Ara, però, que ja tenim garantits els nostres drets, fóra criminal, o si es vol antisocial, oblidar-se dels deures. Aquests mil individus que exercim una professió similar tenim també uns deures que s'assemblen; el deure de garantir la utilitat social de la professió, desqualificant, si cal, els ineptes i els inhàbils, i el de vigilar l'honoradesa professional dels associats i sancionar, si més no, amb sancions morals un mancament evident contra la moral professional. Si és una associació de metges, defensa els interessos morals i materials dels metges associats i garantitza a la societat l'aptitud i l'honoradesa dels seus associats. No permet que els metges siguin calumniats, els defensa els seus honoraris legítims, i al mateix temps escolta i sanciona les justes reclamacions que es facin en un cas d'ineptitud o d'immoralitat. Si es tracta d'un sindicat obrer defensarà la dignitat, la llibertat i els emoluments dels afiliats i qualsevol altre dret que tingui; però al mateix temps garantirà la seva capacitat, la seva disciplina, el seu rendiment de treball. I així de qualsevol altra associació que es pugui imaginar.

Posarem en l'article primer dels estatuts: "L'Associació tal i tal té per objecte defensar els drets dels associats i garantir el compliment de llurs deures." Si es fes una transposició, posant en primer lloc la garantia dels deures i en segon lloc la

defensa dels interessos, fóra un delicat i pot acostumat compliment que la societat hauria d'agrair. I si hi ha alguna associació que no té altra finalitat que facilitar o instigar els associats al compliment dels deures, oblidant-se dels drets, davant d'un tal cas un hom ha de fer acatament de cortesia. Són la flor i nata de les associacions i mereixen tota mena de respecte i tota llei d'admiració.

Ara seria bo que féssim un repàs de les associacions que coneixem. Ens vénen a la memòria en primer terme les ordres religioses. Jo no veig allí altra cosa que renunciament de drets individuals per millor complir uns deures difícils que els religiosos s'han carregat sobre les seves espatlles per seguir Jesucrist que va carregar a sobre seu la creu. Carregats amb els deures derivats de la pobresa, castedat i obediència, els veig portar amb fatiga altres càrregues: la de l'ensenyança, la de l'apostolat, la de l'estudi, la d'atendre malalts, vells, pobres, infants abandonats. Els tals organismes socials són pobres de defenses en el que toca als seus drets, una llei qualsevol dictada per un enemic els posa en perill de desaparèixer. Són per a la societat com els òrgans delicats d'una persona, posem per cas els ulls, sentit el més útil i el més indefens. Una brossa els posa fora de combat. Un hom no acaba d'entendre la dèria dels que persegueixen els religiosos. Només s'explica per una intervenció misteriosa de poders diabòlics.

Són com una seqüela d'aquestes associacions els centres catòlics, les congregacions marianes i, en general, totes les associacions de caràcter religiós. Els associats cerquen en elles una organització que els faciliti obres de caritat, apostolat i pietat. En elles s'imposen unes obligacions especials que assegurin el compliment de les obligacions generals del cristià. Si són benemèrits des del punt de vista religiós no ho són més poc des del punt de vista social. Són per a tots i en elles s'acoblen elements de classes socials diverses que podrien semblar d'interessos contraposats. Són un laç d'unió social.

Si mirem en el camp econòmic i tècnic veurem les associacions de tècnics, d'industrials, de fabricants, d'obrers. En tots els seus estatuts és ben clara la idea de la defensa dels seus drets i ben obscura la garantia del compliment dels seus deures i en la pràctica podem dir que tota la seva activitat va ordenada al primer punt.

Jo em recordo d'un fulletó que corria per Barcelona fa prop de cinquanta anys amb els estatuts d'una societat obrera. El seu article primer deia que l'associació tenia per objecte fer pujar els jornals de tres pessetes a quatre, a cinc, a sis i així successivament. L'article segon donava un altre ideal, el de rebaixar les hores de treball de deu a nou, de nou a vuit, de vuit a set i així successivament. El límit d'aquesta aspiració ja es veu que és un guany màxim amb un treball mínim.

D'aquest esperit estan informades la major part de les associacions obreres, tècniques i econòmiques. Es podria dir que cada una posseeix una vinya, la vinya dels seus drets, i no té altra idea que la d'e-

xamplar la vinya a costa de qui tingui més poca força que ells. I de garanties pel compliment del deure, com no sigui el deure de sotmetre's al guiatge dels dirigents de l'associació o sindicat, no se'n parla o en aquest sentit no s'hi actua.

Els tècnics de qualsevol mena que siguin propugen la creació de noves places, l'augment d'honoraris, que s'obligui els patrons de fer ús dels seus serveis, la inamovilitat del càrrec, l'escurçament de les hores de treball, la jubilació i mil coses; ¿qui s'atreveiria, però, a presentar a l'associació una reclamació sobre l'aptitud o la moralitat o la qualitat de treball d'un associat?

¿Quin empresari gosaria, poso per cas, comparèixer a un sindicat de paletes i reclamar que els paletes de la seva obra que han obtingut d'uns quants anys ençà que se'ls doblés el jornal i que se'ls traguessin una hora de treball, a reclamar, dic, que si abans posaven setanta maons per hora ara no en posen més que trenta, i que si abans fumaven sis cigarretes a la jornada, ara, essent més curta, en fumen dotze?

Així vénen a ser aquestes associacions com un

exèrcit posat en ordre de campanya disposat a lluitar en profit propi i sense gaires escrúpols, en comptes de ser elements de pau i harmonia. En tot cas la pau relativa possible no sortirà de l'harmonia, que ningú no té interès a establir, sinó de l'equilibri de les forces en lluita, equilibri ben inestable que qualsevol circumstància trencarà, o bé la injusta submissió del feble al fort en espera que soni l'hora de la revenja. I desitjarem debades aquell dia previst pel Salmista en què la pau i la justícia coincidiran en òscul perdurable.

Catòlic:

¿ja tens presents els teus deures davant l'atur forçós? ¿Què has fet davant el nombre d'obrers sense feina i davant tantes famílies sense pa per manca de treball?

EN EL NÚMERO VINENT

L'escola màrtir de Turon

PER

R. RUCABADO

ARTICLE IL·LUSTRAT

BIOSER FORTIFICA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

ORFEBRERIA SALES BALMES S. A.

PORTAFERRISSA, 4

Articles per a presents de **Primera Comunió**, especialitat en **RELOTGES** de totes menes i preus.

La desorientació d'alguns feministes

PER J. CIVERA I SORMANI

La dona en poc temps ha sofert una gran transformació. En alguns aspectes ha guanyat i en altres ha perdut. Hi ha dones que creuen que el feminisme consisteix a convertir la dona en rival de l'home. Les primeres feministes es van declarar enemigues del sexe contrari i, en canvi, feien tot el que podien per assemblar-se als homes.

La dona fracassarà si vol convertir-se en element directriu, perquè és i serà sempre la col·laboradora de l'home. Si l'home i la dona fossin dos éssers exactament iguals, seria natural i lògic que tinguessin idèntica missió damunt la terra; però com que no són iguals cada sexe té la seva missió especial. La dona té qualitats que no té l'home, i aquest també en té que mai no tindrà la dona. Cada sexe té, doncs, les qualitats que estan d'acord amb la seva pròpia naturalesa.

Si les feministes desorientades tinguessin en compte aquestes realitats, no tindrien la pretensió d'apartar-se de la seva esfera d'acció, ni d'abassegar les activitats reservades als homes.

No pot existir cap rivalitat entre l'home i la dona, perquè quan Déu els va crear va donar a cada representant dels dos sexes les qualitats que els són necessàries per a complir la missió que els ha estat reservada.

La dona ha d'aspirar a ésser ben dona, i l'home ben home. Aconseguiran aquesta aspiració fent ús de les facultats que Déu els ha concedit.

És natural que la dona reclami l'exercici dels drets de ciutadania i una igualtat absoluta davant de la llei, perquè no és un ésser inferior; però cal reconèixer que no tenen raó les que han sofert desviacions en l'ordre moral.

No creiem que la immoralitat sigui una conquesta de la dona. Si sou una mica observadors, us hauréu donat compte que algunes dones que es vanen d'ésser modernes han perdut la feminitat que abans les caracteritzava.

No som pas partidaris de les frivolitats ni de les coqueteries de moltes dones que intenten triomfar esgrimint unes armes tan mesquines i tan trencadisses; però una dona que perd la feminitat no té cap atractiu. Perdre la feminitat equival a perdre la gràcia i la gentilesa.

La majoria de les dones — hi ha, naturalment, excepcions — no saben reaccionar davant de la tirania de la moda. S'inclinen reverenciosament davant d'aquesta sobirana que mai ningú no ha pogut destruir. És endebades que alcin la veu els moralistes, perquè elles faran el que imposi la moda.

En aquests darrers temps s'ha estès considerablement el costum de fumar. Veureu senyoretes que arriben a un hotel i el primer que fan és posar una cama damunt de l'altra i encendre una cigarreta. Sovint veureu ajupir-se cerimoniosament un cambrer per a posar sota la cigarreta la petita flama de l'encenedor. ¿Són aquestes les conquestes del feminisme?

Hem vist fumar una senyoreta pels passadissos del teatre del Liceu, i hem sentit l'acomodador com li deia: "Senyoreta, ací no es pot fumar. Tingui la

bondat de dirigir-se a la sala reservada als fumadors."

La senyoreta va somriure. És natural; no havia pas en aquells moments de posar-se a plorar. Si fumava com un home, és lògic que fingís que posseïa una indiferència masculina.

Es veuen ja moltes noies pels nostres carrers que van sense mitges. Els homes descoberts i les dones mostrant la meitat de les cames. No es pot negar que progressem.

Segurament els deuen haver dit que sense mitges estan molt més elegants i s'ho han cregut. Que s'ho creguin les noies de quinze anys és comprensible; el que no es comprèn és que també s'ho creguin algunes senyores que haurien de tenir una mica més de seny. Les que no s'atreveixen a anar pels carrers amb la cama completament nua, porten uns mitjons dobles que els donen encara un caràcter més grotesc.

No cal ésser moralista per combatre el costum de prescindir de les mitges. Cal simplement tenir una mica de gust. No és, doncs, únicament en nom de la moral que hem de combatre les senyores que van pel món mostrant la nuditat de la cama, sinó en nom de l'estètica. No haurien d'oblidar aquestes senyores que adopten una moda tan antiestètica, que les vestidures donen una gran dignitat a la dona, i que aquesta com més coberta va més gentil és. ¿Per què ha de recordar-nos que és feta d'argila, si ja ho sabem?

El nostre cos és tan mesquí, que hem de recórrer a les vestidures per poetitzar-lo una mica. Deixant de banda, però, la mesquinesa del nostre cos fet d'argila, no podem oblidar que dintre d'ell hi portem l'ànima, i que, santificat pels sagraments, és el temple de l'Esperit Sant. No podem, doncs, profanar el nostre cos.

Algú potser dirà després de llegir els nostres comentaris, que voldríem que les senyores anessin pels carrers cobertes amb un vel negre. No ho creiem. Som tan moderns i tan progressius com els qui modestament s'anomenen avançats. No volem que tornin les èpoques que ja han passat, ni som partidaris de l'esclavitud de la dona; però no podem de cap manera estar d'acord amb les senyores frívols que porten un niu de pardalets al cap.

Si ens expressem així, és perquè voldríem que la dona fos ben culta i, sobretot, ben espiritual. Si la dona — parlem en general — no hagués perdut l'espiritualitat no adoptaria modes tan ridícules.

Converseu uns moments amb aquestes noies que volen passar per modernes, i uns convencereu de seguida que, a dintre, com els ninotets, no hi porten res més que una mica de serradures. Es befes de tothom, i si hi haguessin miralls que reflectessin l'ànima, i en tinguessin un al davant, es veurien tan lletges que no s'atrevirien a riure's de ningú.

De seguida us donareu compte de la diferència que existeix entre una noia frívola, i una noia cristiana. Aquesta sap que la perfecció no s'aconsegueix mirant cap enfora, sinó mirant cap endintre, i que els ulls únicament esdevenen lluminosos quan porten molta de llum dins de l'esperit. L'única bellesa perdurable, és efímera com el perfum de les flors. Les noies que es creuen modernes perquè deixen de banda la moral, quan recobrin el seny, es donaran compte que la veritable bellesa es troba únicament dins el verger florit del cristianisme.

Carnet setmanal

Una nova etapa. — Un nou Govern va quedar constituït el dia sis del mes que som. Té la particularitat, digna d'ésser destacada per nosaltres, gent de dreta, que és el primer equip ministerial en què les dretes predominen del 14 d'abril de 1931 fins ara. Cinc vots de la C. E. D. A. i dos agraris són set vots, contra sis que en reuneixen sumats tots els altres Ministres pertanyents a partits governamentals. No cal dir quines esperances poden posar-se en aquest Ministeri i quines responsabilitats més grans davant de l'opinió pública té aquest ministeri en la seva gestió.

El país té fam d'ésser governat. Fa anys que el principi d'autoritat no opera entre nosaltres amb la intensitat que caldria, i d'aquest estat de coses han vingut els pitjors mals que ha patit el nostre poble durant aquests quatre anys. I en dir principi d'autoritat no ens volem referir, és clar, solament a la necessitat d'un govern amb mà forta, sinó a l'autoritat moral que als governants els ve del compliment de la llei, de l'enfortiment de la disciplina social i d'aquell esperit patriòtic que cal posar en tots els problemes de cada moment per resoldre'ls de cara a les necessitats del cos social. ¿Podrem esperar tot això del Govern d'ara? Els fets ens ho hauran de dir ben aviat, desmentint aquella gastada política consistent a deixar que el temps passi, que les qüestions es resolguin per elles mateixes i que tot rutlli pel seu propi esforç sense una direcció assenyada, tècnica i intel·ligent.

El programa del nou Govern ha de consistir a atendre un conjunt de qüestions prou importants perquè uns homes públics s'acreditin de tals o es desgastin ràpidament en la seva acció. L'atur forçós, l'anivellació del Pressupost sobretot a base, no pas de nous impostos, sinó d'economies; una política econòmica que protegeixi la nostra riquesa en les seves legítimes fonts, que cerqui les nostres exportacions i limiti les importacions, els tractats de comerç, etc.; la solució dels problemes de la vida local, sobretot a base de noves lleis municipals i provincials; un sistema electoral just i eficaç; i, com a final de tot el programa, la preparació d'una reforma constitucional que abarqui tant un millor funcionament de la mecànica dels òrgans de govern com un esperit de llibertat que vingui a substituir tot el que l'actual Constitució té d'injust i de dictatorial i, sobretot, atemptatori a la consciència de la gran majoria de ciutadans del país perquè unes noves Corts puguin donar-nos una llei bàsica bon xic més justa i més equilibrada que la que patim. ¿Es podrà realitzar tot això?

No podem desconèixer el perill que tenim al davant nostre per arribar a dites solucions, derivat

de l'heterogènia composició del Gabinet i de la distància que en els punts més importants hi ha entre els programes i idearis dels seus components. Però si aquests, amb esperit patriòtic, tenen en compte que únicament aquest camí és el que pot retornar la pau espiritual al país i que la voluntat d'aquest es manifestà ben clara i transparent en les eleccions del 19 de novembre de 1933, podem servir una esperança que les coses aniran millorant sense que els apassionaments s'interposin en el camí, cosa que ens conduiria a solucions no gens desitjables per a ningú. La serenitat i la confiança en l'ideal posat per damunt els interessos de partit i les passions poden fer el miracle de sentir-nos governats en un dels tombants més difícils del món en general i de casa nostra en particular.

Que pensin les dretes espanyoles que ara es juguen una carta que pot ésser definitiva pel prestigi i l'arrelament que tenen en l'opinió pública, i pensem tots que després d'això es troben perills a desdir dels quals ens hem lliurat fins ara per un voler de la Providència. I posarem un xic de seny en les nostres actuacions d'aquest tombant de la nostra història, que pot ésser de conseqüències inesborrables per a tots.

Cursos de vacances de Ripoll

Director: DOCTOR A. GRIERA

Primera Setmana (1-17 d'agost)

Cursos de Filosofia, Sociologia, Economia i Folklore.

(Professors: Blanc i Boés, Gaya, Grieria, Roquer.)

Segona Setmana (19-24 d'agost)

Llengua catalana i llengua castellana; Teatre català; Literatura castellana; Història de Catalunya; Art romànic català.

(Professors: Aramon, Givanel, Grieria, Junyent.)

Tercera Setmana (26-31 d'agost)

Llengua provençal-occitana; Literatura provençal occitana; Història del Llenguadoc; Literatura catalana.

(Professors: Bataillé, Gros, Salvat.)

Conferències sobre temes especials

Excursions a Vich, Sant Joan de les Abadesses, Núria i Font-Romeu.

Representacions d'obres de teatre de Lope de Vega i de teatre català de la Renaixença.

Pensionat especial per a senyoretetes.

Per informacions escriure al senyor Zenon Puig, secretari dels Cursos de Vacances. Arxiu de Ripoll (Girona-Espanya), i al Doctor Josep Gros, Aribau, 124, Barcelona.

VALORS DE RENDA

Informació

(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

CASA ROSICH

Central: Ronda de Sant Pere, 7 - Tel. 19923

Sucursal núm. 1:

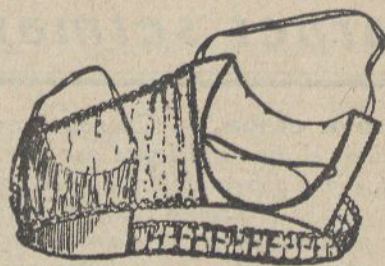
Avinguda Portal de l'Angel, 25 - Tel. 19613

Sucursal núm. 2:

Tapineria, 33 - Tel. 12940 - BARCELONA

Hules • Plomers • Impermeables
Linòleums • Aspiradores

Aquesta casa té instal·lats els aparells Obsequis Fantasio; els clients obtenen un obsequi per cada 5 pts. de la seva compra; hi ha obsequis per valor de 40 pts.

DESSUDADORS

El més extens i variat assortit en models
diferents en qualitat, forma i tamany
als preus **més econòmics.**

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

(Barcelona)

RUBI

de

Fund. Sr. Rector

CATALUNYA SOCIAL
Carer del Pl, 12, 1.er
BARCELONA